

A próbacsendőr

Arca vidám, szeme ragyog,
Ritkán komoly, mint a nagyok,
Nyomozásra nincs még gondja,
Kakastollát büszkén hordja.
Ha viccelnek, ő az alany,
De a szive mindig arany,
Megteszi amire kéred:
Megeteti a csirkéket,
Nyáron gyomlál, fát vág télen,
Dolgos keze sohse tétlen.

Pénztárcája üres, lapos,
Igy vasárnap ő a napos,
De emellett egészséges,
Kedvence a túrósrétes.
Ebéd után rögtön fölkel,
Kezében az egyik könyvvvel
A sarokba visz az útja,
S magol, ujját fülbedugva.

Szemlén sem fél, szinte csodás,
Elfújja, hogy mi a lopás,
Igazolás, kikérdezés;
Másnak sok, de neki kevés.
Szolgálatban folyton kérdez,
“Örmester úr, mért az, mért ez?”

Feje csupa paragrafus.
Este mindig ő a kapus
S ha lefekszik már mindenki,
A tanulást újra kezdi.
S mikor végre várja ágya,
Álmában is minden vágya:
Megmutatni, telik tőle,
Jó csendőr lesz még belőle.

*Dr. nemes Kacskovics Balázs
főhadnagy*